

Република Србија
Врховни касациони суд

Реv2 2056/2015
17.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у Београду, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић, Биљане Драгојевић, Миломира Николића и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиоца С.Т. из К., чији је пуномоћник Б.Б., адвокат из Б., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, коју заступа Државни правобранилац Републике Србије, Београд, ради накнаде нематеријалне штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4756/13 од 01.04.2015. године, у седници одржаној 17.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4756/13 од 01.04.2015. године, у ставу првом изреке, у делу којим је потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 11212/12 од 08.12.2012. године.

У осталом делу ревизија тужене **СЕ ОДБИЈА** као неоснована.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4756/13 од 01.04.2015. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 11212/12 од 08.12.2012. године у ставу првом изреке, којим је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му на име накнаде нематеријалне штете исплати за претрпљене душевне болове због умањене животне активности износ од 745.000,00 динара и за претрпљене душевне болове због наружености износ од 175.000,00 динара, укупно 920.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 08.11.2012. године до исплате. Ставом другим изреке преиначена је иста првостепена пресуда у ставу другом и трећем изреке тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезана тужена да му исплати на име претпрљених физичких болова износ од 325.000,00 динара и на име претрпљеног страха износ од 295.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 08.11.2012. године до исплате, као и да му накнади трошкове поступка од 196.800,00 динара. Ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је ценио дозвољеност ревизије у односу на одлуку из става првог изреке којом је потврђена првостепена пресуда на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП („Службени гласник РС“, бр, 72/11, 55/14), па је утврдио да ревизија у том делу није дозвољена.

Тужба ради накнаде нематеријалне штете поднета је 17.07.2008. године. Решењем Апелационог суда у Београду Гж1 2390/11 од 10.05.2012. године укинута је првостепена пресуда и предмет враћен првостепеном суду на поновно одлучивање. Побијана другостепена пресуда донета је 01.04.2015. године. Вредност побијаног потврђујућег дела правноснажне пресуде износи 920.000,00 динара.

Према новелираној одредби члана 403. став 3. ЗПП, која право на изјављивање ревизије везује за прописани новчани лимит, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Према члану 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија је увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака.

Имајући у виду да је вредност потврђујућег дела правноснажне пресуде испод 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија тужене у том делу није дозвољена, па је на основу члан 413. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

У поступку доношења побијане пресуде, у делу којим је преиначена првостепена пресуда, није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битна повреда из става 1. истог члана, с обзиром да другостепена пресуда садржи оцену свих жалбених навода који су од одлучног значаја.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као припадник МУП-а Србије рањен 25.05.1999. године, у оружаном побуну од стране терориста приликом извршавања службеног задатка на подручју села М., СО П., којом приликом је задобио устрелну рану у пределу десног рамена и десног вратног дела, која се квалификује као лака телесна повреда. Код тужиоца је дошло до естетског оштећења лаког степена који се огледа у ожиљцима од улазне ране на предњој страни и на задњој страни и лаког храмљању при ходу. Као последица рањавања и боравка на ратишту код тужиоца је настао посттрауматски стресни поремећај, који је добио свој коначни облик 16.01.2008. године. Посттрауматски стресни поремећај је довео до умањења животне активности за 30%, а настало обољење је у узрочно-последичној вези са ангажовањем тужиоца на ратишту. Утврђено је да је тужилац трпео болове јаког интензитета два сата, болове средњег интензитета недељу дана, а слабог интензитета око два месеца. Након повређивања тужилац је трпео примарни страх јаког интензитета око 10-15

минута, након тога секундарни страх јаког интензитета у трајању од 24 сата и секундарни страх средњег интензитета у трајању од месец дана. Тужба тужиоца поднета је 17.07.2008. године.

На утврђено чињенично стање, правилно је апелациони суд применио материјално право када је преиначио првостепену пресуду и одлучио као у ставу другом изреке, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге које у свему као правилне и потпуне прихвата и ревизијски суд.

У конкретном случају, утврђено је да је тужилац повређен 25.05.1999. године док је обављао послове полицајца ОУП 3. и да је повређивање последица кривичног дела оружане побуне за који је предвиђен рок застарелости 15 година за кривично гоњење, па је правилан закључак апелационог суда да се има применити тзв. привилеговани рок застарелости када захтев за накнаду штете према одговорном лицу застарева кад истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења, при чему се дужи рок застарелости из одредбе члана 377. ЗОО односи и на одговорно лице, а не само на учиниоца кривичног дела, тако да захтев за накнаду штете, када је она проузрокована кривичним делом, застарева кад истекне време одређено за застарелост кривичног гоњења. Како је овде тужена одговорно лице, јер одговара за штету које трећем лицу проузрокује њен орган у вршењу или у вези са вршењем својих функција у смислу члана 172. ЗОО, правилно је апелациони суд обавезао тужену да тужиоцу накнади нематеријалну штету по основу претпрљеног страха и физичких болова, правилно оценивши да тужилац својим понашањем није допринео настанку штете или да она буде већа него што би иначе била, с обзиром да је до повређивања дошло приликом обављања послова полицајца и сузбијање терористичких делатности, а као последица напада на припадника МУП-а, између осталих и тужиоца.

Из наведених разлога на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**